

מראי מקומות - יומא

ג.

בשאר ימי החג, וגם היום השמיני הוא מדין תשלומין והוא טפל לסוכות, ואם לא היה חייב ביום טוב הראשון אינו חייב גם ביום השמיני.

והכיח מזה שלא כריטב"א בסוכה שכתב, שגם לשיטה שכולן תשלומין של היום הראשון ומי שהיה פטור ביום הראשון פטור בכל ימי החג, ביום השמיני הוא כן חייב, וכאן מוכח ששמיני הוא ממש תשלומין של היום הראשון כמו שאר ימי החג. והוסיף שאפילו לשיטה שכולן תשלומין זה לזה הוא מודה שמי שלא היה חייב בסוכות, אינו מביא חגיגה ביום שמיני שיום השמיני הוא רק מדין תשלומין לסוכות.

ג. ואימא ראש השנה

הקשה הגבורת ארי שהרי הגמרא חילקה שדווקא היכן שיש פר אחד ואיל אחד בקרבנות שהם לחובת היום שייך ללמוד, ובראש השנה הפר אחד והאיל אחד הם בקרבנות של מוסף שאינו נחשב לחובת היום. ותיריך, שגם מוספין נקראים חובת היום, ואם כן זה שווה למלואים, ובעצרת הסיבה שאינו דומה, מפני שיש קרבנות לחובת היום ויש קרבנות למוספים, ובגלל שחילקם הכתוב, כל אחד בנפרד אינו דומה למלואים לא של חובת היום לבד ולא של המוספים, אבל בראש השנה שהכל ענין אחד שייך לדמות אותו למלואים.

א. פז"ר קש"ב

פירשו התוספות שרגל בפני עצמו הכוונה שטעון לינה, שצריך ללון בירושלים במוצאי יום טוב של שמיני עצרת. וכתבו עוד בדין לינה, שגם מי שמביא מנחה או קרבן עצים צריך לינה בירושלים, כמו מי שמביא שאר קרבנות שצריך לינה בירושלים. והמנחת חינוך (קע"א ח') כתב, שלפי זה הכהן גדול שמביא מנחת חביתין בכל יום חייב תמיד בלינה, ולעולם אינו יכול ללון מחוץ מירושלים, והוסיף שזה המקור לדברי הרמב"ם (כלי המקדש פ"ה ה"ז) שכתב, שכהן גדול צריך שיהא ביתו בירושלים ואינו זז משם לעולם, והטעם הוא משום שלעולם הוא חייב לינה בירושלים.

ב. אבל לענין תשלומין תשלומין דראשון הוא

הקשה הגבורת ארי, שאפילו שיום שמיני ראוי לחגיגה אין בזה הוכחה שהוא טפל לשאר ימי הסוכות, אלא רק שהוא שווה לכל ימי החג, ובמה מוכח שהוא טפל. ואם החיסרון הוא משום שאין בו חיוב חגיגה לעצמו, אם כן סברא זו שייכת גם בראש השנה שאין בו קרבן חגיגה, והגמרא הרי שאלה שאולי נלמד לראש השנה שיהיה חיוב פרישה. ותיריך, שהגמרא כאן בשיטת רבי יוחנן שסובר (חגיגה ח') שכל הימים הם תשלומים ליום הראשון, ומי שלא היה חייב ביום הראשון פטור מלהביא